

Vraag 3:

***Moet ik niet groeien in de genade totdat ik behouden ben,
dus groeien totdat ik uiteindelijk geschikt ben voor de hemel?***

Dit probleem heeft veel overeenkomsten met het vorige. Het antwoord wordt gemakkelijker als wij onszelf eraan herinneren dat de behoudenis van onze ziel volkomen berust op de verdienste van het verzoeningswerk van Christus op het kruis. Dat werk is *volbracht*. En omdat er geen groei kan zijn van een werk dat zo volkomen volbracht is, kan er ook geen groei zijn in de veiligheid en zekerheid van een gelovige, geen groei in de redding van de komende toorn.

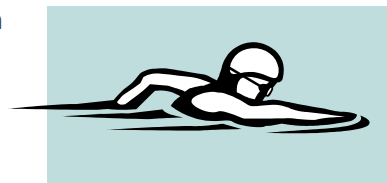
De genade van God die voor alle mensen heil aanbrengt is verschenen (Titus 2:11). Nu is het de dag van het heil (2 Kor. 6:2). 'Heden is aan dit huis heil ten deel gevallen' (Luk. 19:9). 'Hij heeft ons behouden' (2 Tim. 1:9). 'Uit genade zijt gij behouden' (Ef. 2:8).

God had al lang tevoren gezegd dat Hij geen trappen naar Zijn altaar kon toestaan. 'Indien gij Mij een stenen altaar zult maken, zult gij dit niet bouwen van gehouwen (bewerkte) steen; indien gij uw houwijzer daarover verheft, zult gij het ontheiligen. Gij zult ook niet met trappen tot Mijn altaar opklimmen' (Ex. 20:25-26). *Geen werk van onze geschoolde handen en geen voortschrijdend werk van onze voeten* – dat is de les die God ons hier geeft. 'Staat vast, dan zult gij het heil (de verlossing) van de HEERE zien' (Ex. 14:13).

Wat paste zo'n altaar goed bij de stervende moordenaar op het kruis! Wat zou hij hebben kunnen doen als er eigen activiteit van hand of voet nodig was? Hij kon op de Heere Jezus zien, en dat was genoeg. Zijn zonde bracht hem oog in oog met het Lam van God op het altaar. Het licht van het leven deed zijn geweten wakker worden; en zonder te wachten op de groei van zelfs maar één dag werd hij op het zelfde moment geschikt gemaakt voor het paradijs; en hij wist dat ook nog zeker, op grond van wat de Heere zegt, de hoogste autoriteit.

Maar iemand zou kunnen vragen of er dan geen groei is bij een Christen. God zij dank - die groei is er! Maar niet een *groei in onze geschiktheid voor de hemel of van onze redding van het oordeel*. '... Die ons redt van de komende toorn' (1 Thess. 1:10). 'Die ons bekwaam heeft gemaakt om deel te hebben aan het erfdeel van de heiligen in het licht, Die ons verlost heeft uit de macht van de duisternis' (Kol. 1:12-13).

Laten wij een voorbeeld nemen. Een man die niet kan zwemmen valt in een diepe rivier. Iemand die hij niet kent haast zich op de oever naar de plaats waar de man worstelt en dreigt te verdrinken. Hij gooit zijn jas uit en werpt zich in het water om hem te redden. Zijn moed wordt beloond en de man wordt veilig op het droge gebracht. Zij wisselen enkele woorden met elkaar, woorden van dankbaarheid aan de éne kant en van gelukwensen aan de andere kant. Daarna gaan ze uit elkaar om elk naar zijn eigen huis te gaan.

Een derde die alles heeft zien gebeuren, komt naar de man toe en vraagt aan de geredde drenkeling of hij wel weet wie hem gered heeft. 'Hij heeft mij alleen maar zijn naam genoemd', is het antwoord, 'maar ik zou hem wel graag beter willen leren kennen'.

'Zal ik binnenkort eens bij u op bezoek komen en u wat meer over hem vertellen? Hij is een heel bijzondere man'!

‘Dat zou ik fijn vinden. Ik zou zeggen, komt u vanavond maar’. En zo komt deze man in de avond op bezoek bij de drenkeling. Aan het eind van de avond wordt er een nieuwe afspraak gemaakt, en een maand lang spreken ze iedere avond met elkaar over de man die hem van de verdrinkingsdood gered heeft. Zou hij aan het eind van die maand niet heel wat meer weten over zijn redder dan op de dag van zijn redding? Natuurlijk! Maar zou er ook groei te constateren zijn in zijn redding? Natuurlijk niet! Toen de drenkeling op het droge stond was hij gered; daar viel niets aan toe te voegen. Toch is er groei geweest. *Groei in de kennis van hem die hem gered heeft.*

Nu moeten wij dit beeld toepassen. De Zoon van God wist dat wij voor eeuwig verloren waren en dat wij in Gods oordeel over de zonde zouden wegzinken tenzij Hij voor ons tussenbeide kwam. Niemand anders keek naar ons om of had de kracht om ons te redden. Zijn liefde bewoog Hem voor ons te sterven en Hij is op Gods tijd gekomen (in de volheid van de tijd). Hij nam het werk voor onze verlossing op zich. Hij is in de donkere wateren van de dood gegaan. De overstromende vloed van het oordeel stormde bruisend op Hem toe. De golven van Gods toorn sloegen over Hem heen. Sindsdien is er voor Hem en voor Zijn geredde volk geen golf van toorn meer. Aan Gods gerechtigheid is voldaan. God is in dat verzoenende offer verheerlijkt. En door dat volbrachte werk is ieder die in Hem gelooft even vrij van schuld en oordeel als Hij Die het voor hem heeft ondergaan. Hij is gered ‘van de komende toorn’. Hij is een zoon van God geworden door het geloof in Christus Jezus (Gal. 3:26). En *omdat* hij nu een zoon is heeft God de Geest van Zijn Zoon uitgezonden in zijn hart, Die roept : Abba Vader (Gal. 4:6). Let er goed op, dat wij de Geest niet ontvangen om zonen van ons te *maken*, maar ‘*omdat gij zonen zijt*’. Onze lichamen worden een tempel van de Heilige Geest (zie 1 Kor. 6 : 19). Hij komt in ons hart wonen en verzegelt ons tot de dag van de verlossing, d.w.z. de verlossing van ons lichaam (vergelijk Ef. 4:30 met Rom. 8:23). De Heilige Geest is niet een bezoeker die een keer komt, zoals de man in ons voorbeeld. Nee, Hij trekt bij ons in. De belofte in Johannes 14:16 luidt ‘opdat Hij bij u is tot in eeuwigheid’. En wat is het enige grote thema waarover de Heilige Geest, Die in ons woont, wil spreken? Dat is *Christus*. ‘Hij zal van *Mij* getuigen’ (Joh. 15 :26). ‘Hij zal mij verheerlijken, want Hij zal het uit het Mijne nemen en het u verkondigen’ (Joh. 16:14).

In 1888 stierf in Lincolnshire een predikant die sinds 1813 in dienst van zijn Meester wel 24.000 kilometer te voet had afgelegd. Toch had hij na al die jaren trouwe dienst niet meer aanspraak op redding dan toen hij tot geloof kwam. Ongetwijfeld was hij in die vijfenzeventig jaar vele malen voor struikelen bewaard en had hij dikwijls Gods hulp in moeilijkheden ondervonden. Hij had zonder twijfel veel over zichzelf en over zijn Heiland mogen leren dat hij in het begin nog niet wist. Maar *alleen het bloed* was zijn pleitgrond in 1813, en *alleen het bloed* was zijn pleitgrond in 1888. Zijn groei in de genade in al die jaren was afhankelijk van de mate waarin hij door de Geest wandelde.

Maar alleen als iemand iets aan de waarde van het bloed kon toevoegen - en dat is uiteraard onmogelijk - kon zijn pleitgrond en zijn recht op Gods heerlijkheid groeien! Als de geredde drenkeling uit ons voorbeeld zijn bezoeker telkens gedwongen had zich met zijn verkeerde handelen bezig te houden, had hij weinig meer over zijn weldoener leren kennen. Dan was daarin geen groei geweest. Is het met ons helaas niet vaak zo gesteld? Ons gedrag is zo, dat de Heilige Geest *bedroefd* wordt, omdat Hij zoveel werk heeft met onze misstappen en falen dat Hij niet toekomt aan wat Hij zo graag doet: de heerlijkheid van Christus aan ons laten zien. Daardoor groeien wij niet, en dat is geen wonder. Maar hoewel iemand die behouden is zou moeten groeien *is groei in de genade geen redding* van het oordeel dat onze daden waard zijn.

Wij moeten er op letten dat de apostel Petrus ons niet alleen zegt *dat* wij moeten groeien maar ons ook zegt *hoe* wij kunnen groeien. 'Weest als pasgeboren kinderen zeer begerig naar de redelijke onvervalste melk, opdat gij **daardoor** opgroeit' (1 Petr. 2:2). De redelijke melk is de melk niet voor het lichaam maar voor de geest, dat is het Woord van God. En als iemand zich afvraagt hoe wij dan groeien door ons met het Woord te voeden, is het antwoord: *doordat de Schriften van Christus spreken*. 'Die zijn het die van Mij getuigen' (Joh. 5:39).

Wij zien dus dat:

de Geest van Christus getuigt en
de Schrift van Christus getuigt.

Beide brengen ons Christus voor de aandacht of beter nog: de Geest gebruikt het Woord om dat te doen en laat ons zo in de kennis van Christus Zelf groeien. Maar in onze zekerheid en in onze redding is er geen sprake van groei. In het water zag de man naar redding uit. Zonder dat was hij verdronken. Eenmaal op het land was hij veilig; een maand later was hij niet veiliger dan onmiddellijk na zijn redding.

In onze zonden zijn wij verloren. We zijn *van de zonden verlost* door het kostbare bloed van Christus, daardoor zijn wij gered en veilig. Vanaf dat moment komt de Heilige Geest in ons wonen. En wat kan een krachtiger getuigenis zijn dat wij voor Gods tegenwoordigheid geschikt gemaakt zijn dan het feit dat God, de Heilige Geest, in onze lichamen kan wonen? Maar bedenk wel dat Hij niet in ons woont om wat wij in onszelf zijn, maar *om het bloed van Christus*. Als een melaatse gereinigd werd moest de olie (een beeld van de Heilige Geest) *op het bloed* van het schuldoffer aangebracht worden (Lev. 14:17). Dat herinnert ons aan deze zelfde waarheid.

George Cutting